שור הקש

אגדה רוסית

לפני שנים חיו איש ואישה זקנים בכפר רוסי. יום אחד אמרה הזקנה לבעלה "עשה שור מקש ומרח אותו כולו בזפת."

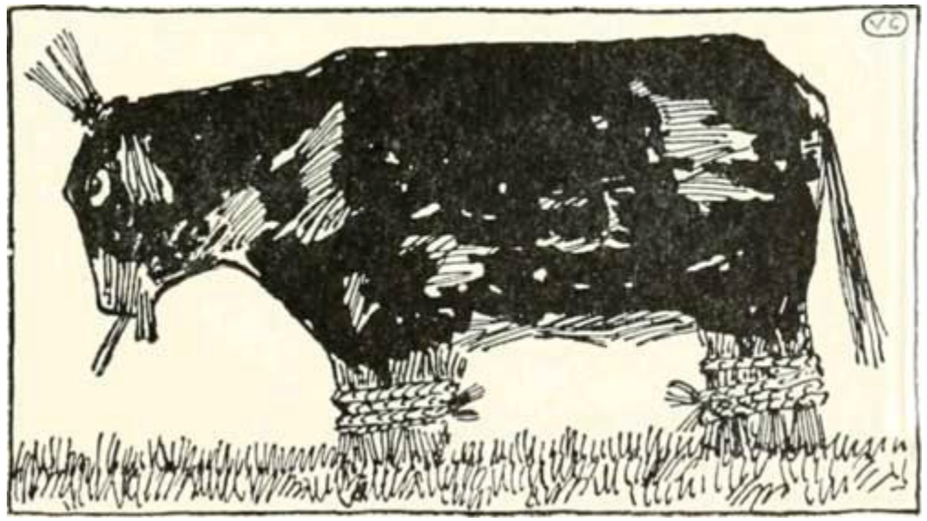

"לשם מה?" הוא שאל.
"אל תשאל שאלות! עשה מה שאמרתי. זה עניין שלי" ענתה.

עשה הזקן שור מקש ומרח את כולו בזפת. האישה

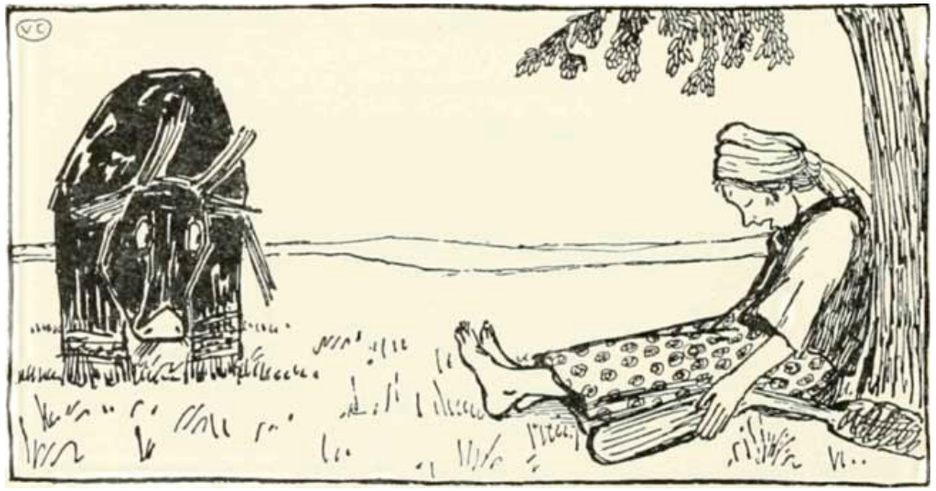

קמה מוקדם בבוקר והובילה את השור לשדה. שם העמידה אותו במרעה ובעצמה התיישבה תחת עץ והתחילה לטוות פשתן ולדבר אל עצמה "רעה, רעה שור בעשב טרי, עשב ירוק." וכך המשיכה עד שנרדמה חזק.
פתאום מהיער יצא דוב ורץ ישר אל השור. "מי אתה?" שאל.
והשור ענה "אני שור בן שלוש, עשוי כולי מקש ומרוח בזפת."

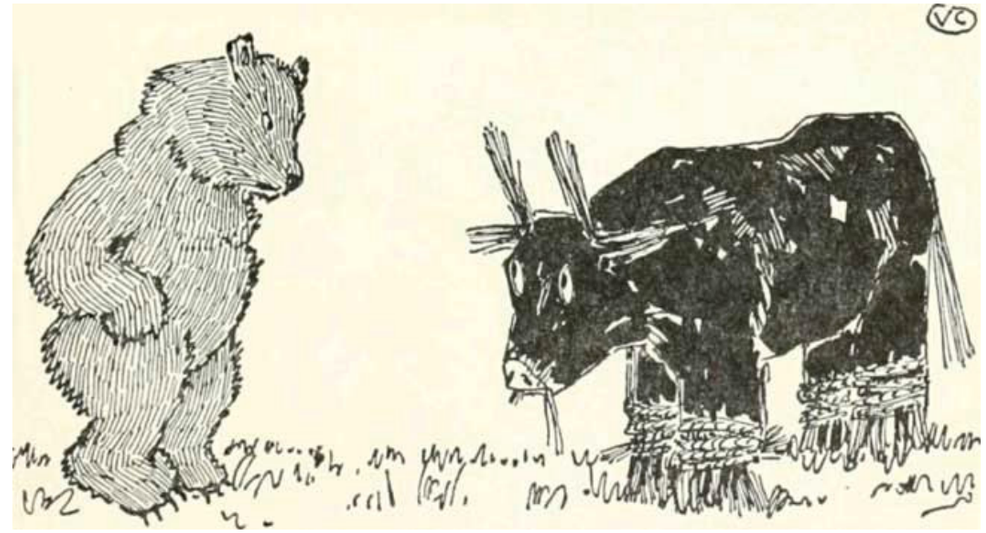

אמר הדוב "הציידים פצעו אותי. אם אתה מרוח בזפת, תן לי קצת, לשים על הפצע."
ענה השור "קח לך קצת."
הושיט הדוב את כפו ואחז בשור, אבל הכף שלו נדבקה לזפת והוא לא יכול היה לזוז. וכשניסה להשתחרר, גם הכף השנייה נדבקה לשור. אז הוא התחיל לנשוך את השור בשיניו וגם אלה נדבקו והוא לא הצליח להשתחרר.
האישה הזקנה התעוררה וראתה את הדוב דבוק לשור. היא רצה מהר הביתה וקראה לבעלה "בוא מהר, דוב נדבק לשור שלנו. בוא ותפוס אותו!"

הלך הזקן, לקח את הדוב, הוביל לסככת העצים ונעל אותו שם.
למחרת, מיד עם שחר, הובילה הזקנה את השור למרעה. היא התיישבה תחת עץ והתחילה לטוות

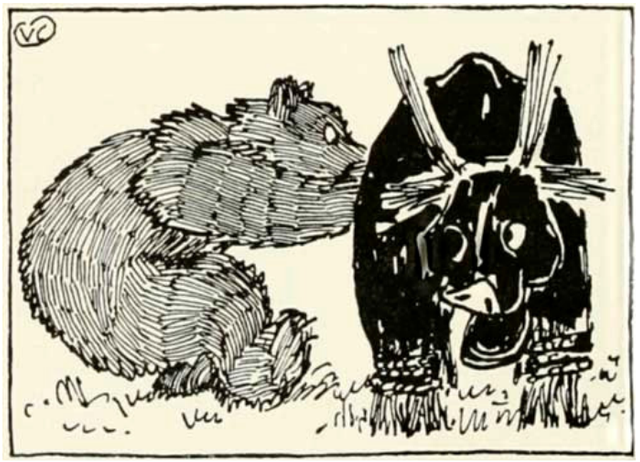

פשתן ולזמזם "רעה, רעה שור בעשב טרי, עשב ירוק." כך המשיכה עד שנרדמה. פתאום מהיער יצא זאב גדול ורץ אל השור. "מי אתה?" שאל.
והשור ענה "אני שור בן שלוש, עשוי מקש ומרוח כולי בזפת."
אמר הזאב "אז תן לי קצת זפת למרוח על הפצעים שלי". והשור אמר "קח לך קצת."

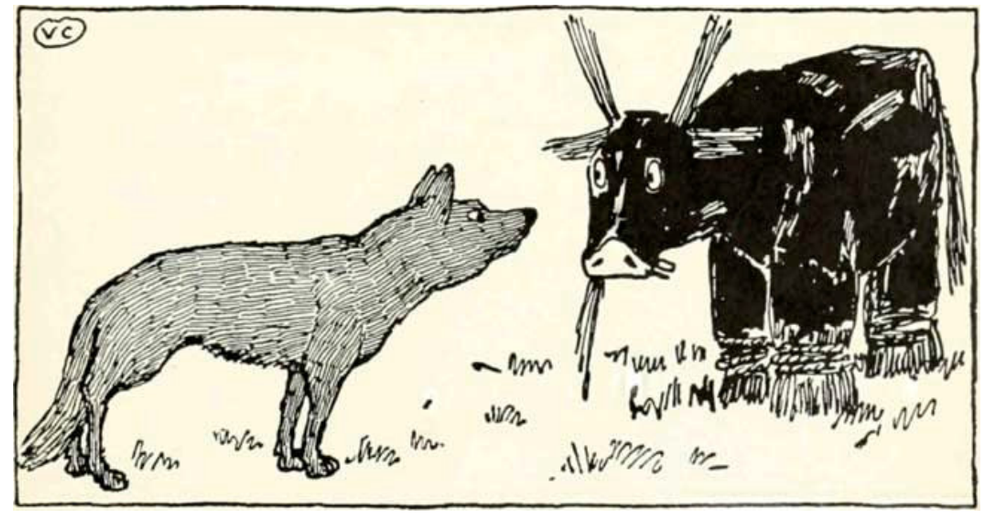

ניסה הזאב לקחת זפת מהשור וכף רגלו נתפסה, וככל שניסה להשתחרר, כך נדבק חזק יותר אל השור.
הזקנה התעוררה וראתה את הזאב דבוק לשור. היא רצה מהר הביתה וקראה לבעלה "בוא מהר! זאב גדול נדבק אל השור שלנו." הלך הזקן, לקח את הזאב וסגר אותו במרתף.
למחרת, עוד לפני הזריחה, הובילה

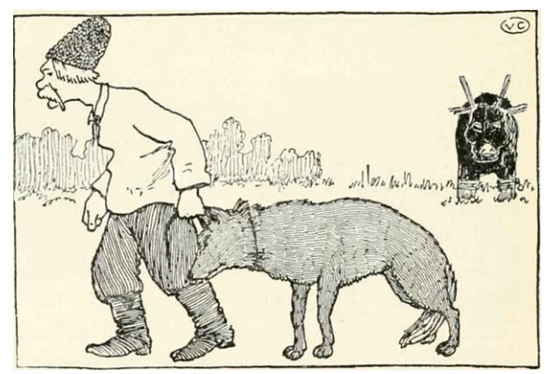

הזקנה את השור למרעה, התיישבה תחת עץ, התחילה לטוות פשתן ולזמזם "רעה, רעה שור

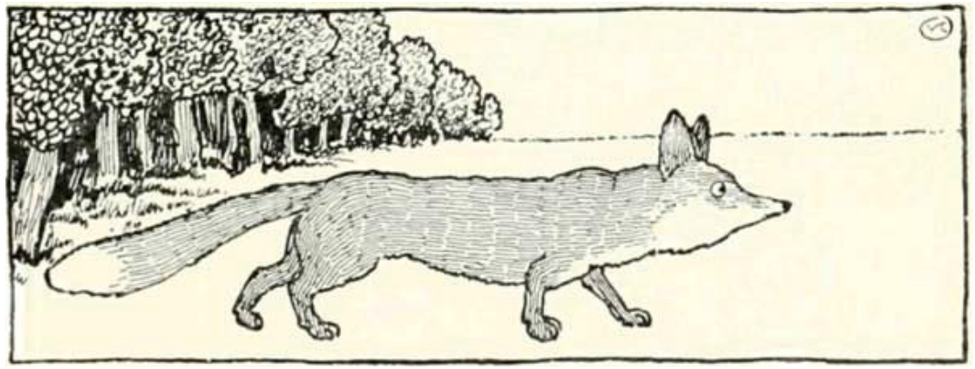

בעשב טרי, עשב ירוק." כך טווה וזמזמה עד שנרדמה. ומהיער יצא אז שועל, ורץ ישר אל השור. "איזו חיה מוזרה אתה?" שאל השועל. והשור ענה "אני שור בן שלוש, כולי עשוי קש ומרוח בזפת."
שאל השועל "אולי תתן לי קצת זפת, למרוח על הצד שלי". והשור אמר "ברצון, קח לך". כשהשועל ניסה לקחת זפת מהשור, כף רגלו נדבקה והוא לא יכול היה להשתחרר.

הזקנה התעוררה וראתה את השועל המודבק לשור. היא מיד רצה לקרוא לבעלה וזה בא, לקח את השועל וסגר גם אותו במרתף.

למחרת יצאה הזקנה עם השור למרעה, התיישבה תחת עץ והתחילה לטוות פשתן ולשיר "רעה, רעה שור בעשב טרי, עשב ירוק." טווה וטווה עד שנרדמה.

פתאום מהיער יצאה ארנבת גדולה, אפורה, ורצה אל השור. "איזו חיה אתה?" שאלה הארנבת.
והשור ענה "אני שור בן שלוש, כולי עשוי קש ומרוח בזפת."
"אז תן לי קצת זפת למרוח על עצמי" אמרה הארנבת. "קחי לך קצת" ענה השור. הארנבת תפסה בו בשיניה אבל הן נדבקו לזפת. היא משכה, משכה, אך לא הצליחה להשתחרר. התעוררה האישה, ראתה את הארנבת ורצה לבעלה "בוא מהר! ארנבת נדבקה לשור שלנו!"
בא האיש, לקח את הארנבת וזרק למרתף. ואז הוא נעמד ליד הסככה והתחיל להשחיז סכין. שמע זאת הדוב ושאל "לשם מה אתה משחיז את הסכין?" והאיש ענה "אני משחיז את הסכין כדי לפשוט את העור שלך ולעשות לי מעיל פרווה חם."
אמר הדוב "הו! אל תפשוט את פרוותי. אם תשחרר אותי לחופשי אגמול לך יפה."
אמר האיש "רק תזכור מה שהבטחת!" ושחרר את הדוב.

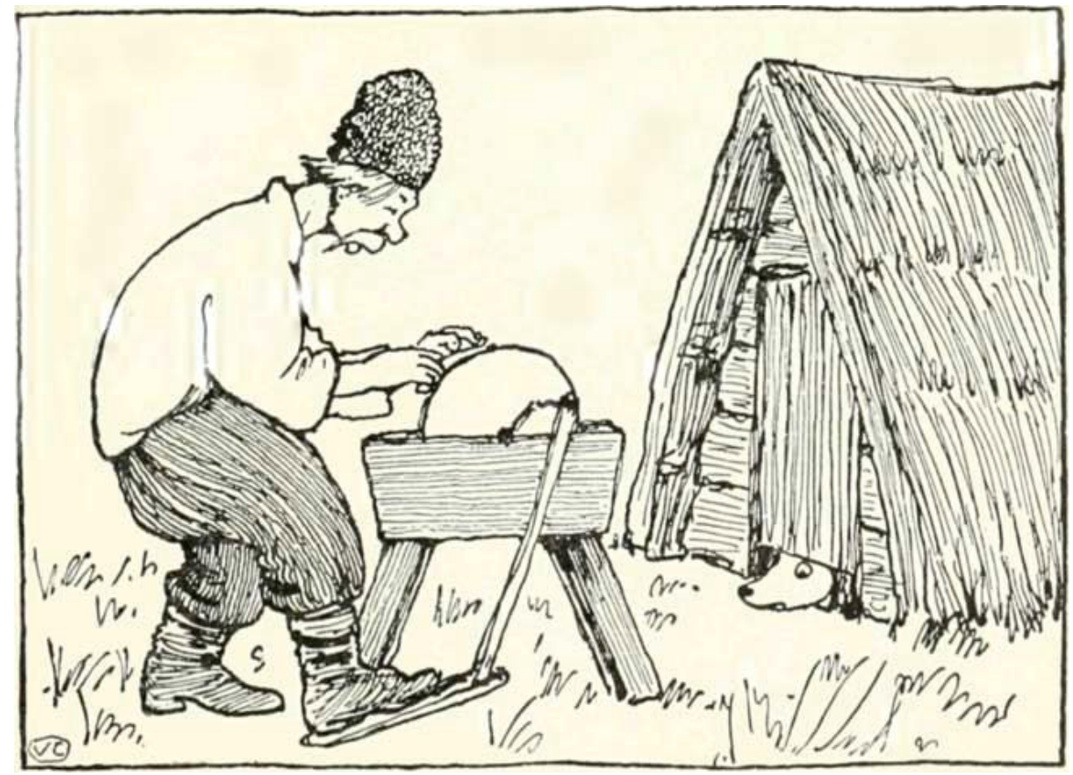

למחרת התחיל הזקן להשחיז סכין ליד המרתף. שמע אותו הזאב ושאל "לשם מה אתה משחיז סכין?" ענה האיש "אני רוצה לפשוט את עורך ולעשות ממנו מעיל חם לחורף."
"אוי! אל תפשוט את עורי" ביקש הזאב "מוטב שתשחרר אותי לחופשי ואני אגמול לך יפה."
"רק תזכור את הבטחתך!" אמר האיש. הוא שחרר את הזאב והמשיך להשחיז את הסכין. שמע זאת

גם השועל ושאל "למה אתה משחיז סכין?" ענה לו "אני רוצה להוריד את פרוותך ולעשות ממנה צווארון למעיל שלי."

"אוי! אל תפשוט את עורי" אמר השועל "מוטב שתשחרר אותי לחופשי ואני אגמול לך יפה."
"רק תזכור את הבטחתך!" אמר האיש ושחרר אותו.

הארנבת נשארה לבדה במרתף והזקן עדיין המשיך להשחיז את הסכין שלו. שאלה הארנבת "למה אתה משחיז סכין?" "אני משחיז אותה כדי לפשוט את העור שלך ולעשות ממנו זוג כפפות חמות." אמרה הארנבת "אוי! אל תפשוט את עורי. שחרר אותי לחופשי ואני אגמול לך יפה." "טוב, רק תזכרי מה הבטחת!" אמר הזקן ושחרר אותה.

למחרת בבוקר שמעו הזקנים מישהו שדופק בשער. "מי זה?" שאל הזקן.
ושמע תשובה "זה אני, הדוב. באתי לגמול לכם ששחררתם אותי. הזקן פתח את השער ראה את הדוב עם כוורת דבש גדולה. לקח הזקן את הדבש ואז שמע שוב דפיקה בשער. "מי שם?" שאל.
"זה אני, הזאב. באתי למלא את הבטחתי." ובשער עמד הזאב עם להקת צאן גדולה שהביא אליו.

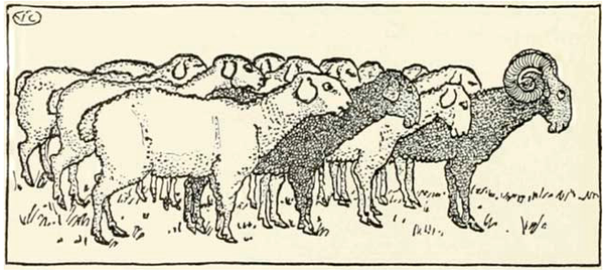
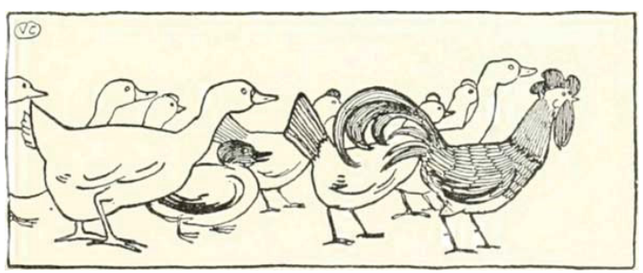
הכניס הזקן את הצאן לחצרו ואז שמע שוב דפיקה בשער. "מי זה?" שאל.
"זה אני, השועל" נשמעה תשובה "באתי למלא את הבטחתי."
הם פתחו לו וכל החצר התמלאה בתרנגולים, תרנגולות, אווזים וברווזים. ופתאום נשמעה שוב דפיקה בשער. "מי שם עכשיו?" שאל הזקן ושמע תשובה "זו אני, הארנבת. באתי לגמול לכם על ששחררתם אותי." והיא הביאה להם ערמה גדולה של כרוב.
ומאז הזקן ואישתו חיו בשלום ותמיד הזכירו בחיבה את החיות האמינות.